

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Έτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ό ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Φεβρουαρίου πρώτη,
δεινῶν πολέμων κρότοι.

Πεντακόσια κι' ἑβδομήντα, μὰ προσθέσετε κι' ἑπτὰ,
καταδιώξεις μεγάλην Φασουλῇ τοῦ φαβλατῆ.

Στοῦ Θρόνου τὸ βλαστάρη,
τῆς Λεβεντιᾶς καμάρι.

Λοιπὸν τὸ Βασιλόπουλο μᾶς ἔφυγε 'στ' ἀλήθεια,
κι' ὅλο τὸ γένος σύσσωμο κλαυμένο 'μπρὸς 'στὸ Θρόνον
γεμίζει τοῦ παλληκαριοῦ τὰ σιδερένια στήθεια
μὲ τῆς σκλαβιάς τὸ βογγητὸ, μὲ τῆς σκλαβιάς τὸν πόνο

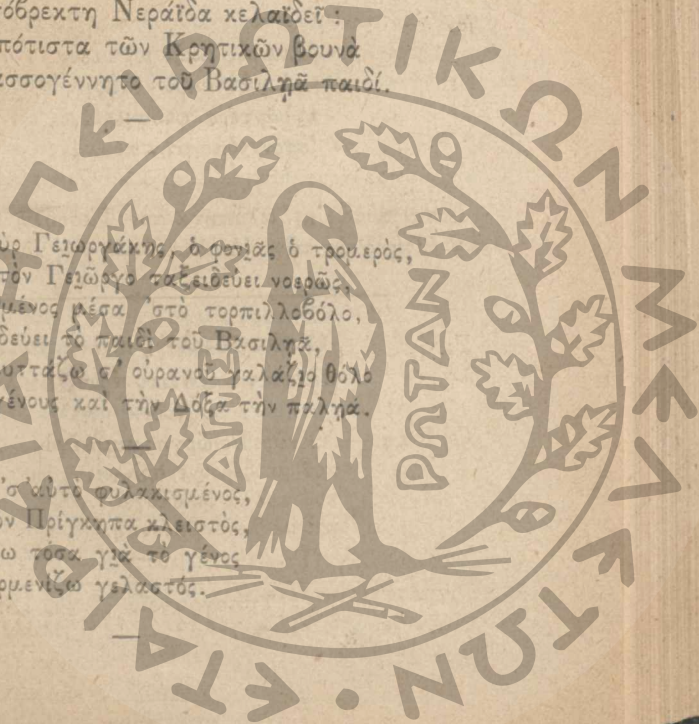
Ἀφροκοποῦν 'στὸ διάβα του πελάγη γαλανὰ
καὶ πέρα θαλασσοβρεκτὴ Νεράϊδα κελαδεῖ·
«σχύφειτ' αἱματοπότιστα τῶν Κρητικῶν βουνά
'μπρὸς 'στὸ θαλασσογέννητο τοῦ Βασιλῆα παιδί.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος δκέτος.

Φ. — 'Στ' ἀνάθεμα κι' ἐντάλματα καὶ φυλακίσεις κι' ὅλα,
φεύγω κι' ἐγὼ, καλὰ παιδιὰ, μὲ τὰ τορπιλλοβόλα.
Γιὰ φυλακίσεις, Περικλῆ, δὲν θέλω νὰ 'μιλῃς...
φεύγουν τὰ Βασιλόπουλα, φεύγει κι' ὁ Φασουλῆς.
Κι' ἂν πᾶνε χωροφύλακες μὲς 'στὸ γνωστό μου σπῆτι
'πὲς τους πῶς τοὺς 'χαιρέτησα καὶ πάω γιὰ τὴν Κρήτη.
Κι' ἂν ὄλ' οἱ φίλοι σ' ἐρωτοῦν ποῦ 'βρίσκεται τὸ τέρας,
ὁποῦ φυγοδικεῖ,
εἰπέ τους πῶς 'στῶν πόθων μας τοὺς κυανοὺς αἰθέρας
μονάχος κατοικεῖ.

'Πὲς τους πῶς ὁ κύρ Γεωργιάκης, ὁ φοιτῆς ὁ τροφερός,
μὲ τὸν Πρίγκηπα τὸν Γεωργάκο ταξιδεύει νοσῶς,
πῶς πετῶ φυλακισμένος μέσα 'στὸ τορπιλλοβόλο,
ποῦ τρεχάτο ταξιδεύει τὸ παιδί τοῦ Βασιλῆα,
καὶ κυττάζω καὶ κυττάζω τὸ οὐρανὸν μαλακῶ θόλῳ
τὸ ξημέρωμα τοῦ γένους καὶ τὴν μάζαν τὴν παλῆαν.

Μὲς 'στὸ αὐτὸ φυλακισμένος,
μὲ τὸν Πρίγκηπα κλειστός,
ψάλλω τόσα γιὰ τὸ γένος
κι' ἀρμενίζω γελαστός.

Ἐξω τὴν καρδιά μου χύνω
καὶ τὸν Πρίγκηπα φιλῶ,
καὶ μὲ θούρια τοῦ δίνω
τοῦ Κανάρη τὸν θαυλό.

Πάρτον πάρτον, ὅτ' αἰθέρα
νὰ ροδίση χαρταυγή,
καὶ ν' ἀνάψη πέρα πέρα
τῆς Ἑλλάδος ὅλ' ἡ γῆ.

Πάρτον πάρτον, μαῦροι δούλοι
νὰ σοῦ πλέξουν, παλληκάρη,
τὰ στεφάνια τοῦ Μισοῦλη,
τὰ στεφάνια τοῦ Κανάρη.

(Τέτοια σοβαρὰ ἔμιλει
κι' ἔρχεται κι' ἡ Φασουλῇ,
τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σκυλί.)

Ὁ Φασ.—Γειώργενά μου Φασουλίνα, μὴ μὲ σφάζης μὲ μα-
δὲ κύρ Γειώργης σου θὰ φύγῃ ὁ πολέμου τῆς φωτιάς. (τῆς,
Μὲ τὸν Πρίγκηπα τὸν Γειώργο βιαστικὸς ἀναχωρῶ,
παρκαλάει, Γειώργενά μου, νάχω πρῶτο τὸν καιρό.
Κόλλα πρόγραμμα πολέμου ὅτ' ἀσκάκις τὰ πλατεῖα,
ὅλ' οἱ Γειώργηδες ἐπῆραν γιὰ τὸν πόλεμο φωτιά,
ζήτω ζήτω, καὶ καθόλου μὴ τὸ κέφι σου χαλάς,
γιὰ τοῦ Γειώργη σου τῆς πίκραις πρέπει μόνο νὰ γελάς.
Πέρσου μοῦγινες Ἑγγλέζα καὶ Μυλλαιδὴ πικτρικὴ
κι' ἐκοκκίνιζες ἀμέσως μὲλις ἄκουγες βρακί,
πρόπερσιν μινὸν Φραντζέζα κι' ἐλυσσοῦσε γιὰ τοὺς Γάλλους
ὅτ' ἡς βεγκέραις καὶ ὅτ' οὗς μπάλους.

Φασουλίνα μου κοκκέτα,
ποῦ τὰ γένεια μου μαλαρίζεις,
κάθε χρόνο ντουαλέτα
καὶ πολιτικὴν ἀλλάζεις.

Ἰέτος πάλι, Γειώργενά μου, σοῦ κατέθηκε νὰ γίνης
βέρα Ρούσσα, καὶ μὲ Ρούσσους μιὰ χαρὰ νὰ κουτσοπίνης.
Γειώργενά μου Φασουλίνα μὲ τὸ νάζι τὸ γλυκὺ,
γιὰ νὰ πιάνωμαι μαζί σου μὲ πηγαίνουν φυλακὴ,
Γειώργενα χωρατατζίνα, ὅτ' ἡν πολιτικὴ μὴν παίζης,
Γειώργενα, θὰ σὲ χωρίσω κι' ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης.

Γειώργενα πολὺ μὲ σκάνεις,
Γειώργενα τὸ παρακάνεις,
κι' ἄφησε τοὺς Μοσχοβίτας καὶ Φραντζέζους κι' Ἀγγλους
[κι' ἄλλους
ἂν ὅτ' οὗ σπῆτι σου δὲν θέλῃς νὰ κυττᾷς τοὺς περιπόλους.

Σκέψου ἴλιγο πῶς ὁ γέρος
τῆς Κορδόνας Ροβερπέρρος
χωρατὰ δὲν ὑποφέρει
μὴτ' ἐμοῦ τοῦ καραγκιόζη,
καὶ τὸν νόμον ἐφαρμόζει
καὶ ὅτ' οὗ λῖνο τὸ ταῖρι.

Σκέψου ἴλιγο, Γειώργενά μου, πῶς σὲ τοῦτο τὸ καμίνι
λογιώτατος κανένας δίχως φρέσκο δὲν θὰ μείνῃ,
κι' ἂν γελάσω κι' ἂν γελάσης, κι' ἂν ἔμιλῃς κι' ἂν ἔμιλῃς,
θὰ μᾶς βάζουν εἰς τὰ χέρια τῶν κατέργων τὰς ἀλύσεις.

Πρόσεχε, τρελλὴ Ρεβέκκα, μὴ ἔμιλῃς μὴδὲ ὅτ' οὗ τοῖχο,
κύττα μόνο τὴν δουλειὰ σου καὶ τάστειν νὰ τὰ πάσης,
καὶ τοῦ Σούτσου νύκτα ἔμερα ν' ἀπαγγέλλωμε τὸν στίχο
αἰν' ἐλευθερος ὁ τύπος, φθάνει μόνο νὰ μὴ γράψης.»

Φασουλίνα μου γλώσσου,
σὺ ποῦ μ' ἔκανες νὰ ρέψω,
παῦσε πλέον μέχρ' οὗ
ἐκ τῆς Κρήτης ἐπιστρέψω.

Φασουλίνα μὴν κορώνης, Γειώργενά μου μὴν ἀνάβης,
μὲ τὴν σύλληψιν τοῦ Γειώργη πρόσεξε νὰ μὴ συλλαβῇ,
καὶ ὅτ' ἡν τόση μᾶς τὴν φούρια
ἔχομε καὶ γεννητοῦρια.

Μὴν τρομάζετε, παιδιὰ μου, σκορπισμένα ὅδ' οὗ ἐκεί,
γιὰ τὸν μπέστια τὸν μπαμπᾶ σας, ποῦ τὸν κόσμον ἀδικεῖ.

Ἐλθετε καὶ σεῖς σιμά
μὲ τὴν τζόγια τὴν μαμμά,
νὰ σὰς ὅδ' οὗ, νὰ σὰς φιλήσω,
καὶ κρυφὰ νὰ σὰς ἔμιλῃσω.

Ὁ παιδιὰ μου Φασουλᾶκι, κοκκαλλιάρικα πολὺ,
ἂν ἰδῇτε περιπόλους μὲς ὅτ' οὗ σπῆτι νὰ χωθοῦν,
ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου βάλτε τὸ γνωστὸ σκυλί
δυνατὰ νὰ τοὺς γαυγίσῃ κι' ἔσως ἔτσι φοβηθοῦν.

Ὁ σκυλί μου, ποῦ δὲν εἶσαι σὰν καὶ τὰλλα τὰ σκυλῖ,
κι' ἐχωράτενες χορτάτο μὲ τὸν Μωψ τοῦ Βασιλῆ,
τὸν φυγόδικον αὐθέντην μὴ καὶ σὺ τὸν συγκινῇς,
τρέχα ἔμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι τὴν οὐρά σου νὰ κουνῇ,
μὴ σὲ λυπηθῇ κανένας, πεινασμένο μου σκυλάκι,
καὶ γιὰ γλείψιμο σοῦ ρίξῃ καμμιὰς φάσας κοκκαλάκι.

Μὰ καιρὸς δὲν εἶναι τώρα γιὰ νὰ λέμε χωρατὰ
καὶ ὅτ' οὗ πόλεμο τῆς Κρήτης ἡ καρδιά μας ἄς πετᾷ,
κι' ὅταν ἔλθω μὲ τὸν Γειώργο νικηφόρος ἀπ' ἐκεί
τότ' ἐλευθερος θὰ τρέξω νάμπω μόνος φυλακὴ.

Ἡ Φασ.—Γειώργη ν' ἀλλάξῃς τὸνομα, Γειώργη νὰ μὴ
ποῦ κάνεις τὰ ματάκια μου μερόνικτα καὶ κλαῖνε. (ἡ
Τὰ Παιδιὰ.—Μπαμπᾶ, γιὰ κυττάξῃς κι' ἐμᾶς, ποῦ τρέ-
μπαμπᾶ, ν' ἀλλάξῃς τὸνομα. Δημήτρης ὀνομάσου. (σιμὰ
Ὁ Φασ.—Ὅπως κι' ἂν μὲ βαπτίσετε μέσα σ' αὐτὴ τὴν (μπαμπᾶ)

ἐγὼ θὰ μείνω Φασουλῇ καὶ πάντοτε καὶ τώρα.
Μὰ σὰν ἰδῷ τὸ σύμβολον τὸ γαλανὸν νὰ σκίπῃ
τοὺς μαχητὰς τοὺς μαρτύρους τῆς γῆς τῆς ἡρώιδος,
πότε θὰ ψάλλω μοναχὰ μὲ τὸνομα ποῦ πρέπει
τὴν δόξαν τῆς μεγάλῃς μᾶς Ἑλληνικῆς πατρίδος.

Μήνυμα Φασουλῇ,
σημαντικὸν καλὸν.

Ὁ Φασουλῆς ὁ Φουκαρᾶς ὅτ' οὗ διωγμοῦ τὴν ζάλη
σώστ' οὗ φύλλο τοῦ «Ρωμιοῦ» δὲν ἔμπερε νὰ βρεῖται
ἐν τοῖς οὗς γνωστοποιεῖ πῶς τὰλλο τὸ Σάββατο
θὰ βρεῖται τὸ φύλλ' ὁλόκληρο μὲ πόλεμο γεμάτο.